

ZRCADLO

Lydia Strong

Lydia Strong

ZRCADLO

PODĚKOVÁNÍ

Většinou poděkování nepíší. A i toto bude trochu jiné poděkování, než bývá běžné.

Těsně po dokončení této knihy zemřela moje nejlepší kamarádka. Ne člověčí, ale psí. Můj pejsek, kterého jsem měla patnáct let. Někdo, kdo si mě vždycky vyslechnul. Někdo, kdo se mnou byl v nejhroších chvílích mého života. Někdo, kdo mi nikdo neublížil a pomáhal mi už jen tím, že tu prostě byl.

Vím, že pro hodně lidí je divné děkovat psovi, ale mně je to jedno. Byla pro mě natolik důležitá, že si to zaslouží. Takže ti moje zlatíčko moc děkuji za ty roky, kdy jsi tu byla, a že jsi mě vždy dokázala rozesmát. Mrzí mě, že jsem ti to nemohla oplatit více. Snad jsem ti to aspoň trochu vynahradila tím, že jsem tě v posledních okamžicích držela, aby se ti lépe usínalo.

Tvá L.S.

PROLOG

Zrcadlo nám ukazuje náš přesný odraz, ale i tak vždy lže. Nejsme to my, je to naše naprosto stejná kopii, která je ale naším opakem. Je obrácená proti nám a ukazuje nám všechny naše chyby.

KAPITOLA 1.

Slon: *Jak ses dneska měl?*

Něco nového ve škole?

Mravenec: *Šlo to.*

Nikdo si mě našťěstí moc nevšímal.

A co u tebe?

Nenavážel se do tebe někdo?

Slon: *Ne, jinak by to schytali :D*

Mravenec: *Závidím ti tu odvalu,*

že se jim postavíš.

Slon: *Nesmíš se jich bát.*

Jinak to vycítí a půjdou po tobě.

Tobě se to řekne, povzdechnu si v duchu. Nejsem jako ty, neumím se bít a vracet rány. Slon, nebo aspoň ten, kdo se za touto přezdívkou schovává, je odvážný a nestydí se za svoji orientaci. Já se sice také nestydím, ale neumím se bránit, když mi spolužáci nebo cizí lidé ubližují. Slon mě povzbuzuje, každý den mi píše svoje zážitky a ukazuje, že se nesmím bát se bránit se. Sice jsem nikdy neviděl jeho obličej, ale vím, že je to krásný člověk. Uvnitř. Nebýt jeho, asi bych nenašel odvalu jít každý den do školy.

Píšeme si už asi šest měsíců. Našli jsme se na fóru pro homosexuály, a to v sekci, kde si píší právě šikanovaní gayové. Vzájemně si tam pomáháme. Já sám jsem tam poprvé zašel poté, co jsem o své orientaci

řekl svým rodičům. Máma to vzala docela v pohodě, ale táta ne. Byl hodně zklamaný a dával mi to najevo. Musel jsem se s někým poradit, jak se k němu mám dál chovat. On mě totiž začal ignorovat. Poradili mi, abych se choval pořád stejně, mluvil na něj a nenechal se odstrčit. Opravdu to pomohlo. Sice to stále není ideální, ale aspoň na mě mluví.

Pak se do toho ale zamotala i šikana ve škole a já jsem myslel, že to nezvládnou. Slon byl tehdy jediný, kdo byl ve tři hodiny ráno na chatu, když jsem tam celý dobitý psal, že už to dál nesnesu a mám chuť to ukončit. Celou noc mě povzbuzoval, povídal si se mnou a dokonce mě i rozesmál. Nedovolil mi, abych udělal nějakou blbost, a za to mu budu do konce života vděčný. Pak jsme si začali psát pravidelně. Každý den mi napsal aspoň pozdrav. Po pár týdnech jsme sklouzli i k lehčím tématům a nakonec i k erotickým zprávám. I když jsme se jeden druhého nikdy nedotkli, tak ho беру jako svého jediného milence. Neměl jsem totiž žádného kluka. Ani Slon ho neměl. To mi jen potvrzuje, že jsme pro sebe stvoření.

Tak moc bych jej chtěl potkat. A podaří se mi to, tím jsem si jistý. Táta totiž dostal práci ve městě, kde Slon bydlí. Nevím přesně kde, ale znám školu, na kterou chodí. Sice to není nejbližší škola od našeho nového domu, ale prosadil jsem si ji. Naši netuší, proč chci zrovna na tuto školu, ale nakonec mi to dovolili. Slonovi jsem o tom ještě nic nepsal, chci ho překvapit. Před spaním si představuji, jak k němu v jeho škole přijdu a pozdravím ho. On nebude vědět, kdo jsem, protože ani on neviděl můj obličej, ale až se mu představím, tak se

usměje a obejmeme mě. Ano, jsem romantik a hodně se na naše setkání těším.

Nebude zklamaný z mého vzhledu? I když dobře vím, jak vypadám, podívám se do zrcadla, které mám u skříně. Oči široké, které mají pořád překvapený výraz, jak mi často předhazovali spolužáci. Jejich barvu ale doteď nikdo neidentifikoval. Prostě nějaký mix. Rty mám zase úzké a nos moc malý. Světlé vlasy, zastřižené na krátký sestřih, mi aspoň částečně zakrývají jizvu nad čelem. Tu mi udělali před týdnem ve škole, a to byla poslední kapka. Máma mě odhlásila a táta na její prosby musel požádat o nové místo v pobočce jejich firmy. To způsobilo další napětí mezi mnou a jím. Táta mi sice nic neřekl, ale znovu začal zklamaně vzdychat.

O tom výprasku jsem Slonovi nepsal, nechtěl jsem mu přidělovat další starosti. Už takto si připadám blbě, že si neustále jen stěžuji. Ale rozhodl jsem se, že na nové škole to bude jiné. Nejen proto, že tam bude on, ale i protože chci být silnější. Vždyť je mi už šestnáct let!

Slon: *Neboj, v nové škole to bude lepší.*

Napsal jsem mu, že mě přeložili na jinou školu, ale ne to, že to bude v jiném městě, tím spíš v tom, kde bydlí on. Jedná se ale o druhé největší město v zemi, takže tam byla pro tátu práce hned. Jsem moc rád, že ho Teresa přesvědčila, abychom šli právě sem. Na ni totiž táta dá.

Mravenec: *Já vím.*

Slon: *Ne, že si tam hned najdeš nějakýho kluka!*

Mravenec: *Žárlil bys? :D*

Slon: *Ani nevíš jak :D*

Usměju se. Slon nemusí žárlit, protože brzy budeme spolu. Už to nebudou jen smsky a maily, ale doteky a milování. Při té představě mírně zrudnu.

„Bastiane? Pojd' dolů,“ zavolá na mě máma.

Seběhnu jedno patro a zajdu do kuchyně, kde máma stojí u kuchyňské linky. Skládá do papírových krabic nádobí a kuchyňské pomůcky.

„Co je, mami?“

„Máš už všechno sbalené?“ zeptá se, aniž by se otočila.

„Mám.“

„Dobře. Stěhováci přijedou v osm ráno, tak ať tu nic nezapomeneš. Hlavně si hlídej tašku s osobními věcmi, ano? Tu nedávej stěhovákům, ale měj ji u sebe. A také notebook a telefon. Nechci, aby to měli stěhováci, mohli by to rozbít.“ Během řeči stále balí nádobí a vše kontroluje. Světlé vlasy, které mám po ní, má svázané v drdolu, aby se jí nepletly do práce. Brýle má přichycené šňůrkou. Já brýle nepotřebuji, ale Teresa má špatný zrak po ní. Ona to ale řeší čůčkami. Dokonce má i různobarevné. Nejstrašidelnější jsou bílé.

Táta doma není. Už dva dny je v novém domě. Společně s ním tam odjela i první várka našich věcí. Tady zůstaly jen postele, židle a stoly, osobní věci, kuchyň a nějaké oblečení.

„Je táta pořád našťvaný?“ odváším se zeptat.

„Proč by měl být našťvaný?“

„Protože se kvůli mně musíme stěhovat.“

Teď máma přestane balit, otočí se na mě a s vážným pohledem začne mluvit.

„Bastiane, táta stejně jako já chce, abys byl zdravý a v bezpečí. A pokud je to jediný způsob, jak toho docílit, tak to uděláme.“

„Ale táta se stěhovat nechtěl,“ nadhodím. On má rád toto místo. V práci si tu vydobyl určitou pozici, podřízení jej poslouchali, měl tu přátele a i své koníčky. A jeho jediný syn mu to všechno zkazí.

„Je pravda, že se mu to na začátku nelíbilo, ale sám uznal, že je to nutné,“ zavrtí máma hlavou. Pro ni to ostatně bylo snazší. Nemá tu rodinu, pracuje na poloviční úvazek z domu a moc přátel také nemá.

„Nemluví se mnou.“

„Měl teď hodně věcí na zařizování.“

Zavrtím hlavou, toto jí moc nevěřím. Tedy ano, měl hodně zařizování, ale i tak mě mohl aspoň pozdravit.

„A psal, jak se mu líbí v té nové práci?“ zeptám se.

„Říkal, že to tam vypadá dobře,“ odpoví mi a vrátí se k balení.

„Jeden jeho nový kolega je prý milý a pomáhá mu. Ukázal mu, a to bylo pro tátu nejdůležitější, kde je tam automat na kávu,“ pousměje se. „Také má blízko dobré restaurace, kam může chodit na oběd.“

Aspoň, že tak. Třeba to tam nakonec bude lepší, než v předchozí práci, zadoufám. Pak by se táta přestal zlobit.

„A co Teresa?“

„Vše v pořádku.“ Máma vloží do krabice zabalené příbory a proloží je novinami, aby se nepoškrábaly. „Jakmile bude mít chvíli volno, tak se zastaví v našem novém domě.“

Pousmějí se, když si vybavím svoji starší sestru, která studuje posledním rokem univerzitu. Po ukončení z ní bude mediální expertka na komunikaci s úřady. Nejsem si moc jistý, co přesně to znamená. Prý se bude vykecávat s institucemi, jak sama říká. Ona je takové třeštidlo a volnomyšlenkářka, která vše bere s nadhledem. Naši s ní nic nezmůžou. Nijak tomu nebylo ani v dětství.

Teresa je o sedm let starší, takže jsme si nikdy moc nehráli, ale myslím, že se máme rádi. Díky tomu většímu rozdílu jsem většinu času vyrůstal spíše jako jedináček, jelikož Teresa v patnácti letech odešla na střední školu do hlavního města.

Pípnutí zprávy mě vrátí nazpět.

Slon: *Už jsi v posteli?*

Mravenec: *Ne, jsem v kuchyni.*

Proč se ptáš?

Slon: *Já už v posteli jsem.*

Nepřidáš se?

Tyto dráždivé zprávy zbožňuji.

Mravenec: *A co tam budeme dělat?*

Slon: *Neptej se a jdi si lehnout.*

Tam ti všechno prozradím.

„Čemu se směješ?“ vyruší mě máma.

„Ničemu,“ zavrtím hlavou. „Půjdu už spát.“

„Běž,“ přikývne, „ráno brzy vstáváš.“

Rychle zaběhnu do svého pokoje, kde si sundám oblečení a lehnu si do postele.

Mravenec: *Už jsem v posteli.*

A nemám na sobě žádné oblečení.

Slon: *Nic? Ani svoje oblíbené pyžamo?*

Mravenec: *Ne, všechno už je sbalené.*

Slon: *Ale svoje tetování sis doufám nechal :D*

Nad pravou pánevní kostí mám vytetovaného malého mravence, jak nad sebou nese obrovský diamant. Naši o tom neví, ale Slon ano. Posílal jsem mu fotku. Byla to jediná fotka, která mezi námi proběhla. Vyfotil jsem to hned, jak jsem si to nechal udělat. A proč zrovna mravenec? Protože je maličký, ale neuvěřitelně silný a chytrý. Jako dítě jsem měl malé mraveniště. Když jsem viděl, co všechno ti drobní

tvorové dokáží, hrozně se mi zalíbili. Chtěl jsem být jako oni. Stejně silný, chytrý a užitečný.

Tetování mám díky tomu, že mi Teresa zfalšovala podpis mamky a také se mnou šla do tetovacího salónu. Bylo mi tedy čerstvých patnáct a musel jsem s sebou mít doprovod.

Nyní se ale soustředím na něco jiného. Zachumlám se do peřiny a čtu si další Slonovy instrukce.

KAPITOLA 2.

Konečně tady! Rychle vystoupím z auta a prohlídnu si náš nový dům. Je to přízemní domek s modrou fasádou. Kolem něj je malý plůtek, který se dá snadno překročit. Ten ohraničuje nás pozemek. Je tu kousek trávníku a dva keře, asi s růžemi.

Vejdu do domu, který má tři obytné místnosti. Velký obývací pokoj s kuchyní, ložnici a můj pokoj. Základní nábytek už tu je, zbytek nyní nosí stěhováci z vozu.

Přejdu do svého pokoje, abych jim ukázal, kam mi mají dát postel, a stůl a knihovnu. Pak vyjdu před dům, abych nezavazel. Mamka se stará o rozložení nábytku po zbytku domu. Slyším její hlas, jak naviguje řemeslníky. Když chce, umí mít velice autoritativní hlas. Teresa povídala, že jej na ni mamka používala během puberty. Má starší sestra je hodně tvrdohlavá osobnost, která nemá moc ráda nastavené hranice. Raději si je stanovuje sama. Mamka proto musela hodně zasahovat, aby nedošlo k nějakým průšvihům. Nikdy to ale nedělala přede mnou.

Mravenec: *Jsem v novém domě :D*

Slon: *Jaký je?*

Mravenec: *Malý, ale docela světlý.
Naštěstí mám vlastní pokoj.*

Slon: *Sestra s vámi nebydlí, ne?*

Mravenec: *Ne, ale docela se bojím,
že když přijede na návštěvu, bude u mě chtít spát.*

Slon: *Vždyť nejezdí moc často ☺*

Mravenec: *Já vím.
Jak se máš ty?*

Slon: *Docela dobře, ale jsem docela unavený.
Dnes jsme měli tělocvik a učitel nás utahal.*

Mravenec: *Je tak hrozný?*

Snad ne! Vždyť bude i mým učitelem! Tělocvik nemám rád, a pokud je učitel nějaký šílenec, tak to nezvládnu. Možná bych si měl nechat napsat uvolnění.

Slon: *Řekněme, že tělocvik bere hodně vážně.
Ale občas se dá ulít ☺*

Mravenec: *Ty se vyhýbáš hodinám?*

Slon: *Ne, ale vím o tom.*

Mravenec: *To je dobře.*

Slon: *Už si vybalil?*

Mravenec: *Ještě ne, nyní se stěhuje nábytek.
Vybalím si, až budou hotoví.*

Slon: *Takže si asi večer psát nebudeme,
když budeš mít práci? ☺*

Mravenec: *Nejsem si jistý,
snad to půjde rychle.*

Slon: *Budu se těšit aspoň na zprávu na dobrou noc ☺*

„Bastiane?“

„Už běžím.“

„Své věci už máš v pokoji, tak si je jdi uklidit, ano?“

Přikývnu a vydám se do svého nového pokojíku. Je malý, obdélníkový, s velkým oknem. Na zemi leží několik krabic mých věcí a velký kufr s oblečením. Ten si vybalím jako první. Oblečení skládám do zabudované skříně. Není moc velká, ale já nemám moc oblečení. Další je počítač a věci do školy. Ty dám do pracovního stolku. Učebnice do nové školy mám koupené. Potřeboval jsem jen dvě nové a ty jsem sehnal v našem knihkupectví. Poslední je krabice s osobními předměty. Těch mám minimum. Nic nesbírám, ani

nemám žádné dárky od přátel a kamarádů. Jsou tu jen různé hloupůstky od Teresy nebo prarodičů. Sestřička mi ráda vozila suvenýry ze svých cest. Hodně cestovala, zvláště se svými kamarády. To jsem jí vždy záviděl.

„Mami?“

„Tady,“ ozve se její hlas, za kterým se vydám. Najdu ji v kuchyni.

„Potřebuješ pomoc?“

„Vybal si svoje věci. To je důležitější.“

„Ty už mám.“

„Vážně? Tak rychle?“

„Neměl jsem toho moc.“

„Tak uklid' příbory a naběračky,“ ukáže na krabici. Sama má na starost jídelní sady.

Bednu si postavím na linku, aby se mi to lépe bralo, a začnu. Poté mě máma pošle do obývacího pokoje, kde vyskládám knihy a fotografie. Povléknu novým potahem pohovku a polštářky na ní. Koberec se mi nepovede ani rozrolovat, natož položit. To tedy nechám až na tátovi.

Tu slíbenou smsku Slonovi před spaním pošlu, ale na víc se nezmůžu. Jsem příliš unavený.

KAPITOLA 3.

Skoro nemůžu dospat, jak moc se těším do školy. Je to poprvé, ale mám opravdu dobrý důvod. Dokonce si i dám více záležet na svém oblečení, protože to může být poprvé, co se uvidím se Slonem. Vyberu si nové rifle, světle béžové tričko a nazelenalý svetr. Vlasy si několikrát přečesu, než si vyberu účes na stranu. Ten mi sluší nejvíc. Chci vypadat co nejlépe, až se se Slonem poprvé uvidíme.

„Jsi nervózní?“ zeptá se mě máma u snídani.

„Trochu ano,“ přikývnu. Jsme tu sami, táta už je v práci. Zbyl tu po něm jen hrníček od kafe. Asi tak moc spěchal, že ho nestihl dát do myčky. Není nepořádný a nevádí mu po sobě poklízet. Při pohledu na hrnek mě napadne, že jsem tátu už několik dní neviděl.

„Určitě to půjde lépe,“ utěší mě máma.

Přikývnu a zakousnu se do toustu. Musím ho zapít, protože mi nejde do suchého krku. I proto sním jen jeden. Dnes nemám hlad, ale ze stolu si vezmu tyčinku, kdyby na mě přišel později. Nevím, jestli mají ve škole automaty na jídlo.

„Kdyby se opakovala ta šikana, tak to okamžitě řekni učitelům i nám, ano?“ podívá se na mě máma naléhavě a já kývnu.

„Neboj, mami, bude to dobré.“

Bude, protože tu mám Slona. To si opakuji cestou do školy. Trvá to dlouho a já jsem čím dál více nervózní. Přece jen se jedná o velký krok. Ale nejvíc jsem nervózní ze setkání se Slonem. Abych se uklidnil, vylovím telefon se sluchátky a pustím si hudbu. Navolím si

na playlistu relaxační muziku a zaposlouchám se do ní. Naučil jsem si ji pouštět během posledního roku. Pomáhala mi uklidnit se, když jsem se začínal hroutit. Je zvláštní, jak pár not může člověka ovlivnit.

***

Proboha, vydechnu, sotva uvidím budovu školy. Je obrovská! Má pět pater a rozložitá. Podle všeho má tvar U, v jehož středu je dvůr. Ten teď ale není vidět a vím to jen díky internetu. Na obrovském parkovišti, kam zajíždějí školní autobusy, se vítá několik desítek žáků. Další autobusy stále přijíždějí a další a další děcka vystupují. Kolik je tu vlastně žáků? Na minulé škole bylo deset tříd a cca 300 žáků. Tady to vypadá na minimálně 3 000. Slon se nikdy nezmnínil, jak moc je to velké. Na fotkách to tak obrovské nevypadalo.

Trochu nejistě vejdu do budovy, kde se bezradně rozhlédnu. Kam teď? Nejsou tu žádné ukazatele, i když by se v takovém rozlehlém areálu opravdu hodily. Copak všichni trefí? I nováčci? Podívám se kolem, jestli mi třeba někdo neporadí. Všichni si ale jdou po svých a mě si nevšímají. Smějí se, povídají si, pošťuchují se.

Nesmím tady tak stát, přesvědčím se k dalšímu kroku. Rozhýbu se a zkusím se vydat po velkém schodišti do prvního patra. Tam někde bych si tipnul ředitelnu. Nebo aspoň sekretariát. Ty většinou bývají v patře. Ocitnu se na rozcestí tří chodeb. Kam teď? Naštěstí zahlédnu dospělou ženu, která jde s hrnkem po jedné z těchto chodeb. Popoběhnu k ní, aby se mi mezi žáky neztratila.

„Prosím vás,“ oslovím ji a ona se otočí. Je jí něco přes třicet let a je trochu při těle. Působí mile a usměvavě.

„Ano?“

„Jsem tu dnes první den a nevím, kam mám jít.“

„Tak pojď za mnou, dovedu tě tam,“ pokyne mi a vydá se dlouhou prostřední chodbou. „Máš s sebou přestupní listy?“

„Ne, poslala je sem škola.“ Rychle přidám do kroku, abych jí stačil. Je docela hbitá.

„Dobře. Na to se tě totiž bude paní Katerová ptát,“ zabočí k velkým otevřeným dvojitým dveřím. U nich je velká cedule ‚Školní kancelář‘. „Paní Katerová?“ zavolá dovnitř, když vejde. „Je tu nový žák. Můžete se ho ujmout?“

„Jistě,“ uslyším starší hlas a vzápětí uvidím asi padesátiletou paní, která vyjde z dalších otevřených dveří. „Děkuji ti mnohokrát, Morien, že jsi ho dovedla,“ usměje se na učitelku, která jen kývne a odejde.

„Dobrý den,“ pozdravím a přejdu blíže. Je mi hloupé stát u dveří.

„Ahoj,“ rozzáří se na mě. „Vítám tě na naší škole. Jak se jmenuješ?“

„Bastian Russell Nemige.“

„Aha, už vím,“ přikývne. „Minulý týden mi přišly tvoje papíry,“ nahne se pod pult a vytáhne složku. „Jsi jediný žák, který přestoupil uprostřed semestru, takže tě tu mám nachystaného.“ Prolistuje moji složku a úsměv jí spadne z obličeje. Ví, co tam čte. O šikaně, napadání, útocích, i vyhrožování. Podívá se na mě a já skloním hlavu. Nechci vidět její lítostivý pohled. Těch jsem zažil mnoho. Vždy se mi pak chce brečet, protože si přijdu jako něco špatného.

„Máme zde školní psycholožku i poradkyni, která řeší různé spory,“ řekne opatrně, asi aby mě nějak neurazila. „Můžeš jí kdykoli navštívit, ano?“

Přikývnu. Podobná paní byla i u nás, ale stejně mi nedokázala pomoci. Místo toho mi to ublížilo, protože uspořádala přednášku o šikaně a všem bylo jasné, že je to kvůli mně. Už nikdy mě tam nikdo nedostal.

„Tady máš svůj rozvrh i plán školy,“ objeví se v mém úhlu pohledu kousek papíru. „Kdybys cokoli potřeboval, tak se tu stav. Normálně upravujeme i rozvrhy, ale protože jsme v půlce semestru, tak to bohužel nelze. Snad ti to bude vyhovovat.“

Znovu přikývnu, vezmu si papír a otočím se k odchodu. Na chodbě se podívám na rozvrh. První hodina je Informatika. Její učebna je v tomto patře, v jižní chodbě, jak je v plánu a vysvětlivkách nazvaná. Jižní? Jak mám zjistit, která je to chodba? Moment, jsem v prostřední a stojím u kanceláře. To je tady, zabodnu prst do plánu. Takže bych měl jít zpátky a pak se vydat doleva. Vydám se a cestou pozoruji ostatní studenty. Je jich hrozně moc. Určitě sem musí chodit několik stovek žáků. Ne-li více jak tisíce. Jak mám zjistit, kdo je Slon? Ano, bude to někdo, kdo je na škole hodně známý. A také se o něm bude vědět, že je homosexuál, ale na toto se přece nemůžu jen tak zeptat. Aspoň ne cizích. Pokud bych si našel kamarády, tak ti by mi to mohli říci. Ale jak dlouho potrvá, než si někoho takového najdu? A zvládnou to vůbec? Nejsem společenský.

Přemítám, co vím o Slonově vzhledu. Je vyšší než já, měří 179 cm, má hnědé a trochu delší vlasy. To je všechno. Psal, že vypadá naprosto

obyčejně. Nemá žádné tetování, ani jizvy. Nosí běžné oblečení a je bez šperků a ozdob. Tak jak ho mám poznat? Moje naivní představa, že ho poznám, sotva ho zahlédnu, vzala za své. Srdce je v tomto naprosto slepé a nepomáhá mi. Hnědé vlasy a přibližnou výšku tu má každý druhý. Je to ostatně nejběžnější vzhled. Blondáků nebo zrzavých není moc. Budu muset večer něco vyzvědět.

***

Slon: *Tak jak bylo?*
Co nová škola?
A spolužáci?

Mravenec: *Budova je moc velká!*
Ztrácím se tam!

Slon: 😊 😊 😊

Mravenec: *Čemu se směješ?*

Slon: *Že se Mraveněček ztratil 😊*
Jsi moc malinký 😊

Usměji se, opět je hravý. Jindy bych toho využil. Teď ale musím zjistit něco jiného.

Mravenec: *Jaké jsi měl dnes předměty?*

Slon: *Cože? Co to je za otázku?*

Mravenec: *Jen se ptám.
Jestli se dnes dělo třeba něco zajímavého.*

Slon: *Nic se nedělo a předměty jsem měl úplně normální.*

Mravenec: *A co jsi měl dnes na sobě?*

Slon: ???

Takto to nepůjde, povzdechnu si. Takové otázky normálně nedávám a on to ví. Začne být podezřívavý. Chci ho překvapit, takže to nesmí vědět dopředu. Také jsem si nikoho moc neprohližel. Potkal jsem jen pár lidí a ve svém zmatení jsem si je nezapamatoval.

Mravenec: *Myslel jsem, co si teď budeš vysvlékat.
Abych si tě mohl představovat :D :D*

Slon: *Chceš si hrát? ☺*

Mravenec: *Hm.*

„Bastiane?“

Slon: Zatím ☺

„Ano, mami?“ zeptám se, když za ní dojdu do obývacího pokoje, kde mamka pořád dovybaluje drobnosti.

„Chtěla jsem se zeptat, jaký byl tvůj první den ve škole.“

„V pořádku.“

„Víc mi neřekneš?“

„Nic dalšího není. Byl jsem tam jen chvíli, abych se seznámil s prostředím. Je to hodně velká škola se spoustou žáků. Pár dní budu muset chodit podle mapy.“

„Mohl jsi jít na bližší školu. Ta je jen kousek odsud a je menší.“

„Vím, ale chtěl jsem na tuto.“

„Nepovíš mi konečně proč?“ narovná se, aby se mi podívala do očí.

„Jen... Má dobré recenze na netu.“

„Když mi to nechceš říct, tak nemusíš, ale nelži mi,“ zamračí se mamka. Znovu se sehne, aby z krabice vytáhla několik fotorámečků s našimi fotkami.

„Promiň.“

„Neomlouvej se, jen to nedělej.“

Přikývnu, i když mě nevidí.

„Máš nějaké úkoly?“

„Ne, ty dostanu asi až zítra.“

„Dobře, tak mi dnes pomoz s kytkami,“ kývne k další krabici.

Přejdu k ní a začnu opatrně vytahovat květináče. „Mají tam obrovské parkoviště,“ napadne mě další věc.

„Asi hodně dětí jezdí autem. Nechceš to zkusit také?“

„Víš, že nemám řidičský průkaz.“

„Měl by sis ho udělat. Táta by tě to určitě naučil.“

Sklopím oči. Nechci tátu prosit, aby mě učil řídit. Ani s ním nechci jezdit. Myslím, že nám oběma by to bylo nepříjemné.

Raději počkám na prázdniny, až tu bude Teresa a zkusím se domluvit s ní.

KAPITOLA 4.

Trochu nejistě vejdu do jídelny. Včera jsem tu nebyl, jelikož jsem neměl zaplacené obědy. Dnes jsem už ale dostal kartičku s předplaceným kreditem, za který si můžu koupit jídlo. Je to tu obrovské. Místnost je daleko větší, než náš dům. Je tu několik desítek stolů. Žádný ale není prázdný. To mě trochu znervózní. Znamená to totiž, že si budu muset k někomu přisednout. Ale ke komu? Neznám tu ani jednoho člověka. Nemám talent na seznamování ani na odhad lidí. Nyní ale musím zkusit oboje. Odhadnout nějakou skupinku, které bych nejméně vadil, a přisednout si k nim.

Polknu a jdu k pultu s výdejem obědů. Prohlédnu si tabuli s jídly. Potají přitom pozoruji nově příchozí, jak to dělají oni. Přijdou k pultu, u obsluhy si objednájí číslem jídlo a vedle okýnka si pípnou kartu.

Nadechnu se a vyrazím.

„Co to bude?“ osloví mě starší kuchařka.

„Dám si 24,“ vyhrknu a hned ukážu kartičku.

Paní mi podá talíř s hranolkami a masovými nudličkami. Dám si to na ták a rychle pípnu. Kousek dál si vezmu příbor s ubrouskem a rozhlédnu se kolem. Pořád je vše obsazené. Trochu popojdu, abych nezavazel.

Největší stůl je obsazený zřejmě oblíbenci školy. Jsou tam sportovci a krásné dívky. U ostatních stolů jsou různé skupinky, ale nikde není jednotlivec. Budu se muset někoho zeptat, zda se mohu

přidat. Z toho se mi zhoupne žaludek. Kdo bude vhodný? Rozhodně ne hvězdy školy, ani ne sportovci nebo siláci. Není někde skupinka nerdů? Ti by mě snad neodmítli.

„Ahoj.“

Zvednu oči. Přede mnou stojí holka se zrzavými vlasy. Na bledém obličejí má plno pih a milý úsměv. Je kulaťoučká, jak silnější lidi nazývá dědeček.

„Ano?“

„Ty jsi tu nový, že?“

„Ano.“ To je na mě tolik vidět? Asi ano. Je tu tolik lidí, že si je určitě nemůže pamatovat a všechny znát.

„Jestli chceš, tak si můžeš sednout k nám.“

„Moc rád,“ usměje se úlevně. Následuji ji ke stolu pro čtyři, kde je jedno volné místo. Posadím se na něj a pousměji se na zbytek party.

„Já jsem Mischa,“ představí se mi zrzečka. „Toto je Patrick, kterému říkáme Pat.“

Malý brýlatý kluk mi mávne vidličkou. Nepozdraví, protože zrovna polyká jídlo.

„A toto je Lori.“

„Celým jménem Lorenzo, ale neříkej mi tak,“ požádá mě kluk s ebenovou pletí a s bohatým afrem.

„Já se jmenuji Bastian. Ještě jednou děkuji, že jsem si sem mohl sednout. Nikoho tu neznám,“ poznamenám trochu zbytečně.

„To je v pořádku,“ ujistí mě Mischa. „Do kterého ročníku chodíš?“

„Do druhého.“

„Já s Patem jsme třetíci a Lori je v posledním ročníku.“

„To je škoda,“ posmutním. „Myslím to, že nejsme spolužáci.“

„U tebe v ročníku je ale také pár dobrých lidí. Pokud chceš, můžeme tě s nimi seznámit.“

„Vážně?“ vyjeknu nadšeně. „Moc děkuji.“

„Jen tě musím upozornit, že my jsme školní vyvrhelové. Nejsme populární a ani naši kamarádi nejsou.“

„To mi nevadí. Já jsem nikdy nebyl populární. I na minulé škole jsem byl ten poslední.“

„Tak to se k nám hodíš,“ usměje se Pat, který konečně snědl svoje jídlo. „My jsme taky až vespod.“

„Ale nejsme naprostý odpad. To je pár blbců, kteří rádi šikanují slabší.“

„To je pravda,“ potvrdí Mischa Loriho slova. „Měl by sis na ně dát pozor. Jsou támhle u toho zadního stolu. Ti čtyři s pokrývkami na hlavách.“

Podívám se přes jídelnu do rohu místnosti. Sedí tam čtyři kluci. Všichni mají na sobě daleko větší oblečení, než by jim padlo. Tři mají na hlavě kšiltovky, jeden šátek. Všichni po sobě hází hráškem a kukuřicí. Na první pohled mi jsou nesympatičtí. Příliš mi připomínají ty, kteří mi ubližovali na minulé škole.

„Zkusím jim nechodit na oči.“

„Bohužel jsou s tebou v ročníku,“ poznamená Mischa. „Ty jsi tu první den, žes je neviděl na hodinách?“

„Byl jsem tu včera, ale jen na chvíli. Teprve dnes jsem tu celý den.“

„Tak proto. Jinak bys je už poznal,“ ucedí Lori. „Jsou to blbci, kteří ti nikdy nedají pokoj.“

S obavou se znovu podívám přes jídelnu. Kluk v šátku hodí po svém kamarádovi nožem. Snad si mě nevšimnou, zadoufám v duchu. Raději se otočím k svým novým kamarádům a poslouchám jejich rozhovor.

***